

DIRECTOR: ILIEȘ TEODOR SABIN
DIRECTOR ADJUNCT: OROS ANAMARIA GABRIELA

ARMONII

REVISTA LICEULUI TEHNOLOGIC
"CONSTANTIN BRÂNCUȘI" DEJ

"TREBUIE SĂ ÎNCERCI NECONTENIT SĂ URCI FOARTE SUS, DACĂ VREI
SĂ POȚI SĂ VEZI FOARTE DEPARTE"

CONSTANTIN BRÂNCUȘI

www.gscbrancusidej.ro

gscbrancusidej@yahoo.com

2023-2024
ISSN 2065—3697

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonatori redacție
prof.ing. Ginelă Badiu
prof.bibl. Ioana Ilieș

Redactor șef
Alesia Roxana Vaida

Redactori
Bianca Sătmar
Alexandra Larisa Fatol
Cristina Mic
Iulia Roberta Buiță
Alexandru Petrean
Maria Dab
Nicoleta Florina Pop
Paula Matei

Desene
Tabita Andreica

Membri colaboratori
prof. Adina Tinca
**prof. ing. Gabriel Adrian
Badiu**
psih. Daniel Zdrâncu
secr. Nadia Berar

Coordonator grafică și
tehnoeditare
computerizată
**informatician Gabriel
Adrian Badiu**

CUPRINS

DIALOGURI - INTERVIURI

interviu cu bibliotecara liceului nostru,
d-na prof. Ioana Ilieș

CREAȚIILE ELEVILOR

- În zori de toamnă ...
- O poveste în broderie și albăstrele
- Baba Ia...
- Teme în dialog

BIBLIOTECA ÎN ACȚIUNE

- "În slujba florilor, cu bucurie"
- Recenzii de cărți

EDUCAȚIE ȘI ȘTIINȚĂ

- Modelarea 3D aplicată în medicină
- Tehnologia cuantică

ȘTIRI ȘI EVENIMENTE LICEALE

- Olimpiade și concursuri școlare
- Dotarea atelierelor școală

19

NEWS

DIALOGURI - INTERVIURI

Biblioteca școlii este un loc important pentru elevi — aici găsim cărți, liniște și inspirație. Pentru a afla mai multe despre activitatea din bibliotecă și despre pasiunea pentru lectură, am realizat un interviu cu bibliotecara liceului nostru.

❖ **Întrebare :** „*Într-o perioadă în care tehnologia ocupă tot mai mult timp din viața noastră, de ce să citim?*”

Răspuns: Dacă ar fi să delimităm tipul de lectură la care ne referim, putem spune că lumea citește de plăcere și/sau de nevoie. Omul, angajatul, citește, se documentează pentru a fi competitiv în meseria lui, pentru a supraviețui pe piața muncii. Dacă însă vorbim despre lectura de plăcere, TREBUIE să citim. Trebuie să citim pentru că alfel nu știm ce pierdem. Nu este nimic mai frumos decât felul în care te simți atunci când citești și poți să-ți imaginezi lumea textului, să o construiești singur, să te identifice cu personajele.

❖ **Întrebare:** „*Avem nevoie de lectură, noi, societatea de azi?*”

Răspuns: Mai mult decât oricând, societatea contemporană are nevoie de lectură pentru că învață să gândim singuri și să nu ne lăsăm manipulați. Lectura dezvoltă legăturile neuronale din creier, și prin urmare facultatea rațiunii. Omul este o ființă gânditoare și are nevoie de lectură așa cum are nevoie de aer, apă, sau hrană. Răspunsul la aceasta întrebare ni-l putem da fiecare dintre noi dacă citim **Fahrenheit 451** scrisă de **Ray Bradbury**, unde autorul arată o societate în care cărțile sunt interzise, iar oamenii nu mai gândesc liber, **Hoțul de cărți** – **Markus Husak** unde se evidențiază puterea cuvintelor și a cărților chiar și în perioade grele, precum războiul. **1984** a lui **George Orwell** prezintă manipularea informației și controlul gândirii. Cartea sugerează cât de important este să citim și să înțelegem adevărul. Și lista ar putea continua.

DE VORBĂ CU...

prof. IOANA ILIEȘ,
bibliotecara liceului

❖ **Întrebare:** „*Care este alternativa la lectură?*”

Răspuns: Nu există alternativă la lectură. Nici o altă formă de “artă” nu acoperă universul imaginar creat prin lectură. Ne-am putea gândi totuși la ecranizări. Și atunci **dilemă!** Să citești cartea? Să vezi filmul? Amândouă? Cu care să începi?

Categoric cartea îți ocupă mai mult timp. Dar îți oferă posibilitatea de a-ți imagina singur personaje și locuri. Atunci când citești TU ești regizorul. Ai parte de propria viziune. Îndrăgești sau nu personajele, în funcție de cum le creionează imaginația ta.

Ce spun eu aici este că ar fi bine să citim cartea prima dată, și apoi să urmărim și filmul. Dacă există. Pe lângă faptul că putem face o comparație între produsul imaginației noastre și viziunea regizorului suntem obligați să ne antrenăm mintea și spiritul.

❖ **Întrebare:** „*Ce mai citesc elevii Liceului Tehnologic Constantin Brâncuși?*”

Răspuns: Se citește lectură obligatorie – bibliografie. Și mă refer aici la toate materiile.

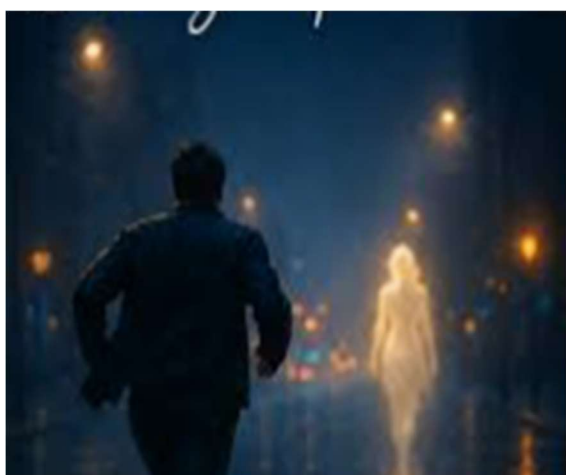
Se citește și de plăcere. În prezent se citesc mult texte contemporane scrise special pentru adolescenți, din perspectiva unor adolescenți.

De asemenea prinde foarte bine la publicul de vârsta adolescenței distopiile – cărți ce zugrăvesc lumi absurde pe care, de fiecare dată, cineva reușește să le învingă prin sentimente și prin imaginație.

Bineînțeles se citesc romane de dragoste – clasice și celebre dar și siropoase. Și e normal. La vârsta lor și eu citeam romane de dragoste siropoase. Mult **Science Fiction**, dar și aventură. Se citește istorie, istorie romanțată.

În ultimii ani au început să fie interesați și de cărțile de dezvoltare personală. Caută lecturi care îi ajută să se înțeleagă mai bine, să își dezvolte încrederea în sine și să își găsească motivația pentru viitor.

Interviu realizat de Sătmar Bianca

CREAȚIILE ELEVILOR**Vis pustiu***Fatol Alexandra Larisa*

Ca soarele, ca soarele-n apus
Iubirea mea s-a dus ,
De fiecare dată când clipesc ,
Tot mai departe o zăresc .

Sufletul meu este gol
Iar tu ai lăsat doar un dor .
Gândurile m-au răpus ,
În confuzie m-ai indus.

Gândindu-mă la tot, zâmbesc,
La amintirile ce tocmai sfârșesc.
Să pleci ți-a fost ușor ,
Doar ai jucat un rol !

La durere tu m-ai supus ,
Iar eu te-am iubit nespus.
Din suflet eu îmi doresc,
Pe tine să nu te mai iubesc!

Să te scot din vizor,
Și să privesc către viitor.
Sentimentul îl țin ascuns
Zic că ai fost doar un intrus !

Începând de azi trăiesc,
Sufletul o să-mi păzesc.
Noul meu decor,
Va fi lipsit de dor,

Iubirea mea a apus ,
Când răsăritul l-ai distrus.
Gândurile mă năpădesc...
Un om ca tine n-am să mai iubesc...

Uneori mă ia câte-un fior,
Dar zilele mi-au devenit color,
Am reușit, suferința s-a sfârșit,
Iar soarele, iar soarele a răsărit!

În zori de toamnă ...*Mic Cristina*

În zori de toamnă, frunzele cad,
Cu culori de foc, un dans în palat.
Vântul adie, șuieră ușor,
Povestește-n taină despre amor.
Soarele scade, îmbrățișează pământul,
Iar zilele scurte, ne acoperă
mormântul.

Merele roșii, în livadă strălucesc,
Arome de must, în aer se împletesc.
Între umbrele nopții, stelele se nasc,
Toamna ne cheamă pe poteca de
vreasc.

Să ne bucurăm de fiecare clipă,

Căci frumusețea ei, în suflet ni se înfiripă.

Noi suntem ceea ce alegem*Mic Cristina*

Noi suntem ce alegem să fim,
Tot noi alegem ce simțim.
Toleranța ne unește în armonie,
Nonviolența e calea către pace și
bucurie.

Bullyingul - o umbră ce ne bântuie,
Noi nu facem nimic și așteptăm ca
ceva să ne mântuie.

În fața cyber bullyingului suntem
puternici și uniți,
Deoarece față în față am fi atât de
mînțiți.

Înțelegerea și compasiunea sunt stele
ce ne ghidează,

Doar victimele pierdute cedează.

Așa că, să fim ce alegem să fim,
Și viața cu cât mai multă putere să o
trăim, să o prețuim.

În Umbra Apusului*Bujiță Iulia Roberta*

Domol, ca soarele-n apus
Mă sting încet, în dorul meu
pătruns.
Lumina-mi piere și tot ce rămâne
E umbra mea pustie, plină de
durere.

Și-n ochii mei nu mai există nicio
rază,
Doar lacrimi reci ce se adună-n
stază
Mă simt pierdut într-un vânt
blestemat
Ca soarele care apune și moare
uitat.

Hai să facem schimb de locuri!
Să fii și tu trădat,
Să mă comport exact ca tine
Iar tot tu să fii lăudat.

Pe buze port un ultim dor ucis,
Un strigăt mut ce-n mine s-a închis
Iar pașii mei se sting încet,
stingheri
Ca ploaia care cade-ntr-un
mormânt de fier.

Ca soarele, ca soarele-n apus
Rămân aici, străin, fără răspuns,
Un pas în față, zece în trecut
Captiv în dor, pe-un drum
necunoscut...

Iboste eternă

Vaida Alesia

Așteptam în gara din Shibuya într-o dimineață rece de iarnă a anului 1924. Era prima zi la locul meu de muncă ca profesoară de istorie. Tocmai ce am absolvit facultatea, iar profesorul Hatsku mi-a oferit un loc la catedra Universității din Tokyo.

În timp ce așteptam trenul l-am văzut pentru prima dată pe profesorul Hidesaburō alături de un patruped. Auzisem despre domnul profesor, de asemenea știam de la prietenii ce au studiat la universitatea unde predă că era un cadru didactic admirabil.

Trenul se opri în fața peronului, fiind momentul să urc. M-am așezat pe unul dintre locurile disponibile aranjând servieta în poală. Priveam pe geam câinele ce își vedea stăpânul plecând. Și-a așezat capul pe labe urmărind trenul cum se depărta.

Pe drumul înapoi spre Shibuya, când eram aproape de gară, l-am zărit pe micul patruped lătrând cu entuziasm.

Zile în șir acest câine îi era alături domnului profesor la plecarea spre locul de muncă și îl întâmpina la întoarcere. Am început să fiu surprinsă de loialitatea și iubirea pe care această ființă necuvântătoare o are pentru domnul Hidesaburō.

În 21 mai 1925 un eveniment teribil a avut loc la universitate. Aveam oră în sala unu. Le povesteam studenților despre perioada Azuchi-Monoyama, o lecție destul de complexă. Directorul universității a intrat pe ușa sălii și m-a rugat să ies puțin. Era răvășit și parcă speriat. Niciodată nu-l văzusem atât de vulnerabil, dimpotrivă era dur și de multe ori foarte dur și stăpân pe sine. Știam că se întâmplase ceva grav dacă dânsul se afla în această stare. Mi-a spus să merg cât de repede pot la sala douăzeci și patru, sală ce se afla la două etaje mai sus. Am alergat cât de repede am putut; simțeam că rămân fără aer. Ajunsă în sala douăzeci și patru, studenții erau terifiați la vederea profesorului Hidesaburō ce zăcea fără suflare. M-am apropiat pentru a descoperi cauza, dar nu reușeam, nu vedeam nimic în neregulă. Am trimis doi studenți pentru a chema doctorii. După jumătate de oră au ajuns l-au transportat la spital. Abia spre seara am aflat: profesorul decedase. Cauza morții: hemoragie cerebrală.

Pe tot parcursul drumului spre casă, gândul îmi era la bietul câine ce aștepta ca stăpânul său să se întoarcă. La coborâre l-am văzut căutându-și cu privirea prietenul. Inima nu m-a lăsat să-mi continui drumul fără a petrece puțin timp cu patrupedul. M-am așezat pe banca de lângă locul unde stătea. I-am văzut pandantivul, îl chema Hachikō. L-am strigat iar câinele s-a îndreptat spre mine înclinându-și capul la dreapta. Ochii au început să mi se umple de lacrimi. Mi-am întins brațul pentru a-l mângâia

iar acesta s-a apropiat de parcă știa ceea ce s-a întâmplat. Am petrecut câteva ore cu Hachikō. Sufletul îmi era plin de durere și milă pentru acest animal care a devenit ființa ce mi-a alinat din durere fără a scoate un cuvânt.

Țineam în servietă haina domnului Ueno, care în aceste câteva luni petrecute ca și colegi de muncă mi-a devenit prieten. Când am luat-o mă gândeam la Hachikō, că ar fi un gest frumos să-i ofer ceea ce a rămas de la stăpânul său.

În următoarea zi îl găsisem în același loc ca în fiecare zi, plin de zăpadă, așteptând întoarcerea lui Ueno. I-am pus haina pe spate trecându-mi degetele prin blana umedă și rece.

La întoarcere se afla tot acolo, nemișcat, dar la vederea mea își înclina capul parcă mă întreba când se va întoarce prietenul său. Mă durea inima să-i mărturisesc, simțeam că poate înțelege tot ce îi spun, nu doream să distrug acea inimă pură și loială, plină de iubire pe care acest cățel o avea.

De-a lungul fiecărui an Hachikō îl aștepta pe profesorul Hidesaburō fără a-și pierde speranța.

În 8 martie 1935 am ajuns în gară cu zece minute mai devreme pentru a-i oferi câinelui apă și mâncare așa cum obișnuiam de zece ani încoace. L-am căutat prin toată zona dar era de negăsit. Am scăpat bolurile cu apă și mâncare, începând să fug spre casa grădinarului domnului Ueno. Aflasem că după moarte lui Ueno Hidesaburō, Hachikō a fost dus undeva departe de Shibuya, dar asta nu-l împiedica să vină în gară pentru a aștepta întoarcerea domnului Ueno. În final s-a stabilit la casa grădinarului domnului Hidesaburō, Kikizaburo Kobayashi. Când am ajuns am bătut în poartă, cu speranța că domnul Kobayashi va răspunde imediat. La auzirea motivului pentru care am străbătut atâta cale, dânsul m-a invitat la un ceai. Atunci am aflat de ce Hachikō era de negăsit: decedase. La aflarea veștilor am scăpat cana de ceai izbucnind în lacrimi.

Acum am optzeci și cinci de ani și vizitez destul de des mormântul lui Hachikō, mergând singură zeci de kilometri. Îi curăț locul de odihnă, îi povestesc întâmplările din fiecare zi, de asemenea o aduc și pe Hachimō, cățelușa mea, numită după cel mai loial câine pe care am avut onoarea să-l cunosc. Hachimō mereu se uită în dreapta ei când îl vizităm pe Hachikō lătrând de parcă l-ar vedea ascultând tot ceea ce îi spunem.

O poveste în broderie și albăstrele

Petrea Alexandru

Într-un sat păstoresc, undeva în inima României, trăia o femeie pe nume Ana. Ana era un meșter popular foarte priceput, pasiunea ei fiind să creeze ii tradiționale românești. Fiecare cusătură, fiecare fir de ată, fiecare broderie purta în sine o bucată din istoria țării noastre. Ana era o femeie în vârstă de aproximativ 60 de ani, cu părul alb și ochii albaștri. Avea o fire blândă și răbdătoare iar mâinile ei erau iscusite și pricepute.

Atelierul ei era un loc mic și cochet, situat în spatele casei ei. Era plin de materiale de lucru, cum ar fi pânză de bumbac, fire de ață colorate, ace de cusut și modele tradiționale românești. În fiecare zi Ana se trezea devreme și se ducea în atelierul ei. Acolo, sub lumina caldă a soarelui, ea își așternea materialele pe masă și începea să creeze.

Ia, bluza tradițională, era pentru ea mai mult decât o piesă de îmbrăcăminte. Era o fereastră către trecut, o legătură cu strămoșii și o expresie a identității românești. Ana știa că ia este o piesă de îmbrăcăminte specială care are o istorie bogată. De-a lungul timpului ia a fost purtată de femei din toate categoriile sociale, de la regine la țărânci. Ana era mândră să continue această tradiție și să creeze ii care să fie atât frumoase cât și autentice.

Într-o zi Ana a primit o comandă specială. O tânără din sat, pe nume Maria, dorea o ie unică în care să se reflecte personalitatea și care să îi spună povestea. Maria era o tânără de 19 de ani, de înălțime medie, cu o siluetă armonioasă. Părul lung și negru îi cădea în valuri pe umeri. Ochii ei erau mari și negri, plini de căldură și bunătate. Buzele ei erau roșii iar zâmbetul îl avea larg și sincer. Maria era o femeie frumoasă dar frumusețea ei nu era doar fizică. Era o femeie bună la suflet, caldă la vorbă și mereu gata să ajute pe oricine avea nevoie. Era o prietenă loială, o fiică iubitoare și o soră grijulie.

Ana a fost încântată de această comandă specială. Ea a început să discute cu Maria despre ceea ce își dorea. Maria i-a spus

că vrea o ie care să fie elegantă dar și confortabilă. Ea a vrut ca ia să fie un simbol al frumuseții, al bunătății și al căldurii ei.

Ana a început să lucreze la ie. A ales o pânză de bumbac fină, de culoare albă, și a cumpărat fire de ață de toate culorile. Mâncile au fost împodobite cu flori delicate ce simbolizează frumusețea și tinerețea. Fiecare floare era unică, cu petale fine și colorate. Erau flori de câmp, cum ar fi macii, crinii și margaretele. Ele creau un tablou armonios care amintea de frumusețea naturii.

Pe piept Ana a brodat un soare galben strălucitor, cu raze calde și luminoase. El simboliza lumina, bucuria și speranța. Ana a vrut ca ia Mariei să fie un simbol al optimismului și al iubirii de viață.

La gât Ana a adăugat o broderie în formă de inimă. Inima era roșie, cu contururi fine și delicate. Ea simboliza dragostea, pasiunea și devotamentul. Ana a vrut ca ia Mariei să fie un simbol al iubirii și al fericirii.

Maria a fost copleșită de bucurie la vederea rezultatului final. În ziua în care a îmbrăcat ia întregul sat s-a adunat să o admire. Femeile au rămas uimite de broderie fină, iar tinerii feciori au privit-o cu admirație. Maria a strălucit ca o prințesă în mijlocul lor, iar Ana a simțit mândrie și împlinire văzând cum munca ei aducea atât de multă bucurie și încântare în comunitate.

Ia românească nu este doar o piesă de îmbrăcăminte. Este o comoară culturală, o amintire vie a tradițiilor și a valorilor noastre. Fiecare cusătură spune o poveste, fiecare broderie are o semnificație. Ia este o parte din sufletul nostru, o legătură cu trecutul și o promisiune pentru viitor.

Așa că, dragă cititorule, dacă vei purta vreodată o ie românească, amintește-ți că poartă în ea o bucată din istoria noastră. Și, cine știe, poate și tu vei fi o parte din această poveste brodată cu fire de pasiune și mândrie.

Cumătrii din pădure

Dab Maria

Într-o pădure fermecată, cândva, Ursul și Vulpea trăiau ca vecini apropiați. Ursul, un urs cinstit și bun la inimă, fusese adesea păcălit de Vulpe, o maestră în arta înșelăciunii. Cu timpul, Ursul a înțeles că prietenia lor se clădea pe minciună și înșelătorie, iar el simțea că ceva trebuie să se schimbe.

- Ursule, ursule?!
- Da cumătră Vulpe, ce s-a întâmplat?
- Am nevoie de ajutorul tău!
- După ce m-ai tot mințit acum îmi ceri ajutorul?
- Știu că m-am comportat foarte urât în trecut, dar am nevoie de tine!
- Cu ce aş putea să te ajut?
- Casa mea s-a stricat și aş vrea să mă ajuți la reparații.
- Bine, doar cu o condiție!
- Bine, care este acea condiție?
- Să o construim împreună, nu voi munci doar eu.
- Așa facem.

Am mers împreună la casa ei ca să o putem repara, doar că locuința Vulpei era distrusă, așa că i-am propus să stea la mine până ce terminăm.

Era vorba că muncim împreună. Dar zilele treceau și ea nu făcea nimic. Îmi tot promitea că de mâine mă ajută și ea, dar într-un fel o înțeleg că toată ziua aleargă de colo-colo după provizii, dar ar putea să mă ajute și pe mine, din moment ce mi-a promis asta, dar eu cum sunt un prieten înțelegător și bun la suflet am să o ajut. Zilele treceau, casa era aproape gata, iarna se apropia, iar eu cum m-am ocupat doar de casa Vulpii, nu am apucat să îmi fac provizii pentru iarnă, așa că mi-am luat inima în dinți și am mers la ea să cer câteva de-ale gurii, eram convins că voi primi de la Vulpe ceva. Îmi deschide ușa și mă întreabă că ce s-a întâmplat, iar eu îi spun că dacă o lasă inima să îmi dea și mie câteva provizii, iar răspunsul ei a fost acesta "*Da, îți dau din tot sufletul, deoarece și tu ai fost bun cu mine și m-ai ajutat la construirea locuinței, chiar dacă eu am fost mai rea cu tine*". Nu-i nimic, cumătră Vulpe, până la urmă toți greșim, de aceea sunt prietenii, să se ajute la greu

Mă bucur că a învățat să-și respecte prietenii, să înmoaie vicleșugul inimii și să dăruiască. Din acele zile de iarnă, Ursul și Vulpea erau unul-altuia, sprijin.

Un alt copil ...

Pop Nicoleta Florina

Marcos este un copil de origine spaniolă, blond cu ochii de un verde smarald și cu o situație financiară de invidiat. Mulți copii ar fi bucuroși să aibă măcar jumătate din cât are el, dar acesta era veșnic nemulțumit.

Părinții acestuia nu îl mai puteau ține sub control, așa că îl trimiseseră într-o excursie în cea mai săracă parte a Spaniei, în speranța că, văzând cum trăiesc alți copii se va da pe brazdă. Săptămâna următoare, Marcos era deja în bolidul luxos al părinților săi împreună cu bona sa Miranda care și ea provenea tot din acele părți sărace. Ea era bona familiei Grande de aproximativ șapte ani și îi cunoștea nazurile copilului, dar nu se lăsa mai prejos, știa că trebuie să-l ajute să devină un om de încredere pe când va crește.

Marcos era un copil direct și nu gândea ce spunea. Nu se gândea că vorbele lui tăioase pot supăra pe cineva sau că pot răni. De fapt, nici nu îl interesa. El trăia clipa, își căuta împlinirea interesului personal de moment.

După ore bune de mers, aceștia ajung în sat și încep să-l ia la pas. I-au întâmpinat străzi prăfuite, oameni cu ținute modeste și cu zâmbete sincere răsfirate pe chipurile atât de muncite de griji.

Băiatului nu îi convenea ideea de plimbare printr-un sat sărac, el fiind obișnuit cu țări exotice, cum ar fi Dubai sau insulele din Bali, unde servitorul personal îi aducea tot ce îi dorea sufletul lui. Deși era bogat, avea sufletul mic și sărac, nepăsându-i de cei din jurul lui. Bona văzu ura din ochii lui Marcos când vedea copiii jucându-se cu mingea sau sărind veseli într-un șotron încropit pe străzile rudimentare., înainte ca acesta să înceapă să râdă de ei că nu aveau haine Gucci sau Versace, ultimul model de PC sau iPhone.

Marcos o întrebă pe bonă ce fac copiii toată ziua afară și de ce fug după o afurisită de minge sau de ce sar după niște pietre în câteva pătrate desenate cu greu pe lutul bătătorit și uscat de soarele aprig cu o bucățică de cretă. Aceasta îi explica domol și blând că nu toată lumea are bani cum au părinții lui, nu toți copiii au avut haine de firmă sau gadget-uri de ultimă generație, că nu toți pot fi răsfățați de părinții lor. Acei copii nu știu ce este acela Tiramisu sau ce sunt fructele de mare, ei își trăiesc viața simplu, bucurându-se de fiecare clipă petrecută împreună cu cei dragi ai lor din familie, din sat.

REVISTA LICEULUI

Marcos asculta, dar nu putea pricepe vorbele bonei sale. Pentru el, bucuria era sinonimă cu luxul și bunăstarea.

Au ajuns și în pragul căsuței pe care au închiriat-o să le fie sălaș pentru zece zile. Marcos era în culmea supărării, nu voia să accepte să își pună hainele într-un șifonier încropit din scânduri și perdele, refuza să mănânce din veselă de lut sau tablă. Disperarea copilului a atins cote maxime când a conștientizat că nu are semnal la telefon, că nu își poate comanda mâncarea preferată sau că nu îi poate anunța pe părinții săi să vină după el.

În prima seară a adormit nemâncat și bosumflat tare, dar obosit după drum și crize de isterie, a reușit să se odihnească. Dimineața a petrecut-o în compania bonei, alături de care a pregătit micul dejun din ce au găsit prin grădina casei lor. Îi era foame, nu a mai văzut farfuria din care mănâncă. Bona zâmbea mulțumită.

Peste zi, Marcos a fost încurajat de bonă să se joace cu copiii de pe uliță. A ascultat. Nu-i venea să creadă că acei copii l-au acceptat cu drag și zâmbet pe buze în grupul lor. A încercat să le vorbească despre hainele sale de firmă, despre școala de fițe pe care o urma, dar ei nu era curioși, l-au chemat la joacă.

Zilele petrecute în sătucul prăfuit, dar însuflețit de oameni simpli și primitori au continuat la fel pentru Marcos. A legat prietenii, a adormit prăfuit, a mâncat din ce le oferea grădina, a ajutat-o pe bonă prin casă, a văzut cum se trăiește frumos și simplu. Cu greu a acceptat să se despartă de noii săi prieteni când s-au trezit într-o dimineață cu mașina familiei pe stradă, umbrind căsuța prăfuită de colbul încăpățânat al satului.

A plecat spre casă cu regret în suflet, dar bucuros și schimbat, conștient de ce trebuie să caute în viață încât să fie fericit.

Când au ajuns acasă părinții lui îl așteptau nerăbdători pe fiul lor pentru a vedea ce a învățat în mica excursie. Băiatul a mers și i-a îmbrățișat strâns, ceea ce nu s-a mai întâmplat de foarte mulți ani, părinții rămânând șocați. Marcos le mulțumi pentru ceea ce are și le-a promis că nu va mai vorbi fără să gândească înainte, iar de atunci viața lor s-a schimbat complet.

Uite așa, viața prinde curs și rost când știi să vezi bucuriile pe care ți le rezervă. Marcos a învățat cum le poate găsi. Cu siguranță, Marcos a găsit fericirea.

Baba Ia**Vaida Alesia Roxana**

Pe când fulgii se așezau pe pământul rece și lemnele trosneau în sobă, o lumânare ce se topea încetul cu încetul, îi oferea lumină în întunericul asurzitor, bunicii Margareta ce țesea de zor.

Locuia singură, uitată de lume, la o margine de cătun, pregătind în fiecare seară bucate în așteptarea nepoților, ce nu mai aveau timp de vizite ca odinioară. Doar bătrânul Moț cu blană sură și vedere slăbită îi ținea de urât, întrerupând liniștea din când în când cu mieunatul său.

Două bătaii în ușă, atât s-a auzit înainte ca plânsul unui copil să spulbere liniștea nopții. Cu credință în superstiții, bunica nu deschise imediat, ci privi prin zăvor pruncul cu colaci în poală și cușmă ciobănească pe creștet. La vederea acestuia, bătrâna descuie ușa repede și aduse copilul înăuntru din gerul năprasnic, ca nu cumva să răcească. Îl numi Anghel, după sfântul ce se sărbătorea în ziua în care ea se născuse.

Singură și învârstă, bunicii îi era greu să crească un copil, un copil care probabil nu va avea parte de școală din cauza lipsei acesteia din cătun, dar cu toate acestea chipul bunicii era mereu senin și îl învăța pe micul Anghel să scrie, să citească și să înțeleagă lumea așa cum știa ea mai bine.

Anii trecură pe nesimțite. Anghel devenise un flăcău voinic, cu păr bălai precum soarele și ochii precum pământul, iar bunica Margareta parcă întinerea văzându-l.

În timp ce Anghel pregătea cina într-o seară călduroasă de iulie, bunica țesea așa cum obișnuia.

- Mămucă, ce tot țesi de zor de atât amar de vreme? De când mă știu te văd tot țesând, spuse Anghel nedumerit.

Bunica se ridică de pe scaun și merse către fiul său bătându-l pe umăr.

- Ei dragul meu, uite ce-ți pregătesc... și îi arată ia. Această ie am început-o pentru nepoțelul meu, Iosif, pe care nu l-am văzut decât o dată. Apoi, ai apărut tu în seara aceia de Sfântul Nicolaie la ușă și, când ți-am văzut chipul vesel și surâsul fără griji, mi-am dorit de-ndată să îți fac cea mai frumoasă ie văzută.

Anghel privi ia cusută manual cu modele care mai de care mai frumoase, atent presărată cu mărgelile colorate de mâinile tremurânde ale mămucii sale. Văzând bucuria de pe chipul feciorului său, bătrâna simți dorința de a face și pe alți tineri la fel de fericiți precum Anghel al său.

REVISTA LICEULUI

Cât o țineau puterile, bunica Margareta țesea ii pentru toți tinerii din cătun. Asta o făcea să uite de tristețea și amărăciunea bătrâneții, chiar și de orice greutate a vieții. Fiecare ie era unică, avea propriul model, unele dintre ele înfățișau povești, altele peisaje, unele chiar hora la care bunica Margareta obișnuia să joace în tinerețe. De unde știm asta? Chiar de la dânsa, căci îi povestea feciorului său semnificația fiecărui model, acesta ascultând captivat.

În noaptea de 5 spre 6 decembrie, bunica Margareta împacheta fiecare ie alături de câte un colac și merse alături de Moș prin omăt la fiecare casă așezând grijuliu câte un pachetel.

În timp ce draga noastră Margareta își croia drumul spre ultimele case, un bătrând cu barbă deasă, cu o șubă ninsă în spate căra un sac în spinare și privea atent ca nu cumva să îl vadă cineva. Se apropie de bunică și îi spuse blând:

- Ei, bătrâno bine te-am nimerit să îți las în grijă pe feciorul meu!

Anotimpul meu de poveste

Vaida Alesia Roxana

Când un fulg se așază în palma ta, e precum o ușoară atingere a Crăiesei Zăpezii., un salut din partea ei, pentru a-și anunța venirea. Dansul fulgilor e ca un vals, o gheață minusculă sculptată cu cea mai mare atenție în steluțe perfecte, imaculate și atât de fragile.

Privesc copiii pe geam. Îmbujorați, înfolați cu un zâmbet gingaș pe fețele lor micuțe, absorbiți de magia hipnotică a fulgilor. În fiecare an, acești micuți văd fulgii, îi primesc pe pământ cu aceeași bucurie nemărginită. Oricât încerc să mă dezlipesc de geamul rece pentru a-mi continua treaba, dansul lent al micilor steluțe este mult prea fascinant. E de necrezut, dar e prima dată când îi văd. În satul meu de proveniență, Han-Mathklan din veșnic călduroasa Yamarie, ninsoarea, la fel și magia sărbătorilor de iarnă erau văzute doar la televizor sau citite în cărți. Iarna era precum vara, cu mici diferențe pentru a le putea deosebi. Pe timpul iernii, adia vântul, vremea era puțin mai răcoroasă, dar nu destul de răcoroasă încât să simți nevoia unei bluze cu mânecă lungă.

Am ajuns în România într-o zi de 1 Decembrie, chiar de ziua țării. În drumul meu spre orașelul unde locuia îndepărtata mea mătușă Emrire, am oprit prin câteva localități pentru a vedea evenimentele pregătite cu ocazia sărbătorii. Atmosfera și oamenii din jur m-au făcut să mă simt bine, chiar dacă nu aparțin meleagurilor acestea. Am gustat vin fiert cu scorțișoară și plăcinte

Bunica își ridică privire și îl privi pe bătrân nedumerită.

- Dar cine ești dumneata?
- Ce contează cine sunt, important e, uite, că la vârsta dumitale bucuria altora e mai importantă decât orice.

Moșul plecă fără a mai rosti alt cuvânt, cu sacul în spate privind peste umăr la bătrâna care nu-i înțelegea vorbele.

Nimeni nu știe ce a fost după, dar se spune că în fiecare noapte de 5 spre 6 decembrie, Sfântul Nicolae și Bunica Margareta, cunoscută în cătun ca Baba Ia, vin la copiii cumiți și le pun în ghete nuci, colaci alături de o ie nemaivăzut de frumoasă.

Bunicul Anghel închise cartea cea veche și privi la nepoții săi, care mai de care mai mândri de iile pe care le purtau. Avea vocea înfundată de dor, de emoție, sufletul inundat de bucurie, conștiința vie că va trebui să ducă mai departe vestea despre mămuca lui, Margareta.

cu varză,
admirând dansul

de pe scenă al oamenilor costumați în straie populare.

Ajunsă în Dej, nu puteam să trec indiferentă pe lângă marșul desfășurat în inima orașului. O diferență de la cer până la pământ între ceea ce se petrece în fața ochilor mei și cum erau sărbătorile naționale în Yamarie.

Emrire deținea două apartamente la periferia orașului. În unul locuia alături de soțul său și cei trei copii mici, iar unul era destinat oaspeților. Familia Demklov era împărțită prin toate colțurile lumii, dar cei ce aveau timpul necesar pentru vizite la distanțe mari veneau aici, îndrăgostiți de priveliștile superbe și de atmosfera țării.

Mă întâmpină zâmbind cald și oferindu-mi o îmbrățișare cum nu mai primisem de mult. M-a văzut o singură dată când aveam trei ani, dar îmi dă impresia că în toți acești ani mi-a dus dorul. Nu eram singură în apartamentul oaspeților. Sora vitregă a soțului doamnei Emrire, Enylyan care părea a fi mai învârstă cu câțiva ani decât mine, veni în vizită special pentru a petrece, la fel ca în fiecare an, sărbătorile în stil românesc.

Eny intră pe ușă cu o sacoșă plină cu diverse bunătăți locale. Respiră greu, parcă istovită de drumul până la etajul trei cu o sacoșă enormă ce i se lovea de genunchi când mergea. Așază cumpărăturile

REVISTA LICEULUI

pe masa lăcuită din lemn de stejar, scoțând felurite decorațiuni care mai de care mai eclatante.

- Pentru ce sunt toate acestea? întreb ajutând-o să despacheteze.
- Vine Crăciunul! Trebuie să decorăm apartamentul și să pregătim masa! spune chicotind, crezând că întrebarea mea era o glumă.
- Și care e legătura?
- În Yamarie nu sărbătoriți Crăciunul? ridică o sprânceană.
- Nu e pe lista favoritelor în ceea ce îi privește pe Yamarieni.
- Nu știu ce pierd! Norocul tău că te afli în locul potrivit la momentul potrivit.
- Doamne! exclama oftând. Cum ai putut să petreci douăzeci și unu de ani fără să știi de toată magia aceasta?

Am ridicat din umeri, zâmbind stânjenită. Chiar doream să văd cu proprii ochii ceea ce în trecut vedeam doar în povești. Nepricepută fiind pe partea artistică, încrederea pe care Enylyen o are în mine la capitolul decorat, îmi provoacă emoții și nesiguranță. Doream ca ea să se ocupe, dar mi-a spus zâmbind, că sentimentul pe care împodobirea apartamentului cât și a bradului falnic ce aștepta în sufragerie să fie îmbrăcat sofisticat după bunul plac, e unul unic ce topește până și cea mai înghețată inimă, alungă cea mai teribilă nesiguranță.

Hotărârea pe care am luat-o în privința nuanțelor în care culcușul nostru se va scărda, a bucurat-o teribil pe Eny. Am ales nuanțe de albastru și alb precum marea, aurii precum nisipul, ici acolo globulețe și stelute multicolore reprezentând viața din adâncurile oceanelor. Modalitatea mea de împodobire nu avea legătură cu ce sărbătoream, ci cu ce iubeam cel mai mult. Cu toate acestea Eny îmi adresa doar cuvinte de laudă.

Împreună, am îmbrăcat și crengile dese ale bradului, cu o haină din globuri sclipitoare, o vestuță din beteală argintie și un cojocel din luminițe multicolore, să nu uităm și de nelipsita stea din vârf ce radia cu a sa frumusețe.

Ochii îmi erau ațintiți la paginile de poveste în care mă aflam. În orice parte privești vezi magie, diferită de cea pe care magicienii o fac. E genul de magie pe care doar ursitoarea din „Cenușăreasa” o poate face cu a sa baghetă fermecată.

- Volyen, privește! strigă Eny cu ochii sclipind.

Mă îndrept spre geam, acceptând cana de ciocolată caldă pe care mi-o oferă. Acum îi înțelegeam bucurie pe deplin. Orașul era acoperit de un așternut alb, o plapumă groasă, presărată cu beculețe de culoare caldă ce se aprindeau și stingeau pe ritmul piesei “Jingle Bells”. O imagine splendidă pe care îmi doresc să o immortalizez cu camera minții și să o port cu mine pe veci.

M-am oferit să pregătesc bucatele pentru sărbătoare. Aveam să vină prietenii lui Eny din facultate, puși pe drum tocmai din Amsterdam, alături de alți oameni de suflet din copilărie. Emrir mi-a împrumutat cartea cea veche de bucate, cu paginile îngălbenite de timpul ce trecu și scrisul lizibil, în ciuda cernelii puțin șterse.

La venirea invitaților, masa era bogată, conținând mâncare specifică, de la sarmale, la salata boeuf, la cozonaci cu nucă și mac, la colaci și vin fiert. Un adevărat festin ce ne unește inimile, amintirile, momentele haioase, ba chiar și experiențele fiecăruia. Nu îi cunoșteam, nici ei pe mine, dar mă simțeam bine –venită, iar ceilalți erau curioși să îmi asculte povestea.

Printre râsetele și voia bună ce dădea viață apartamentului în seara de Crăciun, mi-am făcut loc, din când în când strecurându-mă la fereastra din bucătărie. Fulgii iar valsau hipnotizant, aterizând cu mișcări elegante lăsând peste tot urme ale existenței lor. Liniștea era așternută peste oraș, rar auzind câte un patruped lătrând.

Crăciunul a devenit magia pe care o aștept an de an. România e acum casa mea de suflet, iar iarna rămâne anotimpul meu de poveste.

Cartea sau ecranul?

Bujiță Iulia Roberta

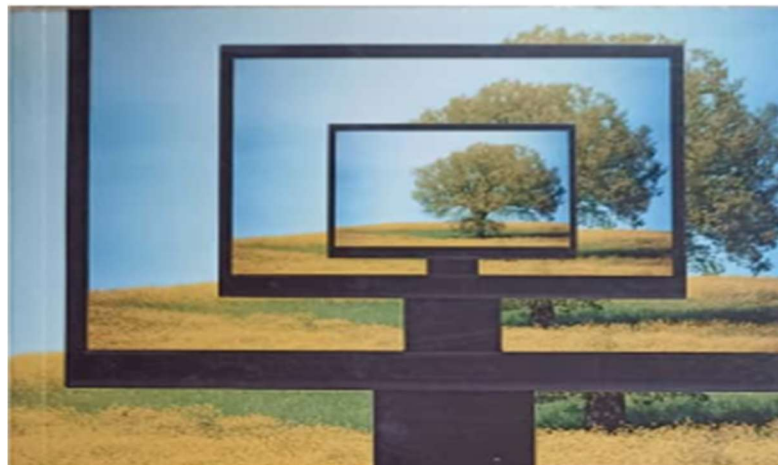
Într-o lume în care timpul pare să alunece printre degete, suntem prinși între două realități: cea a cărții și cea a ecranului. Cartea ne aruncă în adâncurile minții noastre, în timp ce ecranul ne mângâie cu iluzia confortului. Cartea nu e doar un obiect din hârtie și cerneală, ea este o cheie către lumi ascunse, un pod între trecut și viitor, între ceea ce suntem și ceea ce am putea deveni. Cu o cruzime aproape divină, te forțează să te privești în oglinda propriilor slăbiciuni. Te aruncă în ultimul haos, doar pentru a te reconstrui mai puternic, mai conștient și mai viu.

A citi o carte înseamnă a intra într-un ritual al cunoașterii. Fiind un pact cu eternitatea, o conversație controversată și tainică, purtată cu spiritele celor ce au trăit și gândit înaintea ta, o șoptă printre miile de voci, care tulbură niște suflete slabe.

Pe de altă parte, ecranul te absoarbe treptat, promițându-ți o evadare dintr-o lume care doare, dar în loc să te aducă mai aproape de tine, te îndepărtează. Te uiți la alte vieți, crezând că sunt „magice”, frumoase, dar te trezești tot mai gol, tot mai departe de tine.

Totul trece, e ca un vânt spontan și ajungi să te întrebi dacă mai contează ce faci sau dacă nu vei fi decât o amintire ștearsă, prinsă într-un ecran.

La final, rămâi doar tu și cu tine, prins într-o tăcere profundă, care doare mai mult decât orice, având un gol imens înlăuntru. Poate că niciodată nu ai fost cu adevărat acolo, doar o umbră care s-a risipit încet. Acum, nu mai știi dacă ești capabil să te găsești sau dacă ai dispărut deja complet. Într-un astfel de vârtej te întrebi: cartea sau ecranul? Umil dar sigur, alege cartea, refugiul gândurilor mele.

Szabo Roxana

Deși de-a lungul vieții cărțile au fost considerate un simbol al cunoașterii și al învățării, în ziua de azi au fost înlocuite de noile tehnologii care au schimbat aproape toate aspectele firești ale vieții umane, precum cititul și comunicarea. Folosind diferite dispozitive, precum un simplu telefon sau o tabletă, putem stoca mii de cărți pe care le putem accesa în orice moment al zilei cu posibilitatea de a personaliza interfața cărții. Astfel, în acest eseu voi prezenta cum ecranele sunt o variantă mai eficientă, accesibilă și simplă pentru a oferi o experiență de citit celui interesat.

La prima vedere, putem observa un avantaj în portabilitate, deoarece nu este de unică folosință precum cartea, un dispozitiv are disponibilitate de titluri specifice care nu sunt valabile în toate zonele lumii, și ușurează obținerea acestora la doar un buton depărtare pe anumite platforme, precum Scribd și Chegg.

Ecranul, în plus, permite personalizarea fontului, mărimea textului și luminozitatea.

Deși dispozitivele pot dăuna percepțiile vizuale, majoritatea lor oferă un mod de citire care oferă confort ochilor, astfel reduce riscurile. Putem adăuga că dispozitivele sunt utile și pentru a lua notițe, ceea ce simplifică studiile.

Un alt aspect care poate atrage citirea pe display este accesul ușor și rapid la orice carte în baza exigențelor cititorilor, mai pe scurt, dacă se dorește a se citi un titlu nou, se poate descărca într-un minut fără perioada extinsă de așteptare al unui titlu fizic.

În cadrul de sustenabilitate putem confirma prin numeroasele cercetări că citirea virtuală produce 80 kg de CO₂ cu disponibilitatea de a citi un număr indefinit de cărți contra unei cărți fizice, care, per carte, produce 7,5kg de CO₂.

Un alt motiv excelent pentru care un dispozitiv este recomandat ca mijloc de a favoriza lectura este faptul că are adaptabilitate pentru persoanele cu dizabilități, ceea ce poate facilita lectura celor în cauză. De exemplu, o tabletă poate fi ținută de un suport, de un suport de perete sau poate fi pusă în orice poziție, având o lizibilitate deplină. Pe de altă parte, o carte, deși are acces la standuri, nu garantează o lizibilitate deplină, ceea ce poate provoca disconfort cititorului. Un dispozitiv poate oferi mesajele cărților în variantă audio, pentru cei care sunt lipsiți de vedere.

Versatilitatea este, de asemenea, o particularitate care poate afecta și dezbateră dintre cei doi fiindcă un dispozitiv, spre deosebire de o carte, are acces la Wikipedia și la Inteligența Artificială care poate oferi răspunsuri precise folosind căutări pe web în câteva secunde. Acest lucru ar putea fi cu adevărat important în situații de mare nevoie în care nu aveți timpul necesar pentru a găsi informațiile necesare în acest moment.

În concluzie, sunt multe motive pentru care dispozitivul este cel mai bun, spre deosebire de cărțile clasice, astfel de motive fiind versatilitatea cu care se poate obține informații de nevoie în timp spus, adaptabilitatea pentru persoanele care necesită un astfel de suport, sustenabilitatea mediului fiind destul de bună de-a lungul anilor, accesul facil la diferite titluri altfel indisponibile în format de carte, oferind posibilități variate de personalizare și gamă largă de fonturi. Totodată, portabilitatea este, fără îndoială, cea mai bună de pe piață. În general, acestea sunt motivele pentru care cred că ecranele sunt mai bune decât cărțile.

Tatuajul – artă pe piele sau semn de răzvrătire?

Matei Paula

“Această înaltă societate contemporană nu-i decât un cavou sinistru bine spoit.”

Tatuajele poartă simbolul sufletului boem, rebel, cu un spirit artistic prosper. Conturul lor este influențat de gânduri, apăsări viu colorate personificate în diverse peisaje, creaturi sau obiecte. Totodată, reprezintă „pista de lansare” spre escapada regăsirii eului interior și primul pas spre „expoziția” trăsăturilor de caracter. De asemenea, poate fi transpusă în amprenta personală așezată pe pielea fiecărui om înfocat după culoare, grafică sau însemnare.

În viziunea mea, ilustrațiile pe piele pot întruchipa o peșteră a refugiului creată datorită presiunii ce apasă pe umerii ființei umane, dată de dificultatea și spontaneitatea cu care impedimentele zilnice își fac resimțită prezența. Totodată sunt un pas spre “impunătorul” proces al purificării. Concomitent dar la polul opus, însemnările pe piele sunt interpretate de către cultele creștine ca un semn de răzvrătire, automutilare și îndepărtare de moralitate.

Pentru început, desenul pe piele se poate transfigura într-o nișă de salvare după care ființa umană tânjește așezată pe malul mării involburate de neputință. Graficele pe trup devin o scăpare atunci când sufletul simte că nu-și mai găsește alinare în semenii din jurul său. De altfel, multitudinea paletelor de culori viu nuanțate, în concordanță cu istorisirile din spatele schițelor, pot naște o înclinație spre artă, pasiune care ulterior, prin multă muncă împletită cu stăruință poate lua forma unui venit pe plan financiar. Totodată, să nu uităm faptul că ilustrațiile pe piele au puterea de a păstra vie amintirea ființelor dragi inimii noastre, trecute în sfera sufletelor veghetoare. Spre exemplu, aduc la cunoștință cazul prietenei mele, Otilia. Rămasă orfană de mamă, întrucât durerea resimțită odată cu pierderea ființei materne trebuia cumva înlocuită, a decis să treacă pragul unui salon de tatuaje din orașul său natal. Artistul tatuator i-a ilustrat chipul mamei sale pe trup, mărturisind ulterior faptul că vizualizarea constantă a trăsăturilor femeii care i-a dat viață, sens, iubire eternă, curaj, mângâiere îi aduce alinare.

Pe de altă parte, oamenii de cultură și cei cu afinitate spre credință susțin faptul că așezarea cernelei permanente pe porii corpului semnifică un soi de formule magice stăruitoare împotriva religiei regăsite sub termenul de “incantații”. Aceste chemări, ascunse sub îndeletnicirile magiei albe, lucrează împotriva divinității, formulele acestora fiind chemări expediate către adresa adunării adverse binelui. Totodată, în istoria poporului egiptean tatuajele erau considerate o formă de teroare. Această îndeletnicire e privită de ochii oamenilor ca o alăturare în echipa adversă binelui, datorită afirmației care susține faptul că stratul epidermic al trupului a fost creat de Dumnezeu cu o textură fină, uniformă, iar acest dar trebuie păstrat consecvent. De pildă, unul dintre numeroasele state care au interzis cu vehemență tatuajul, este Iran. Originarii statului respectiv consideră această activitate o formă de auto-vătămare, ceea ce este nepermis în Coran, scriere divină după care cei cu afinitate spre religia musulmană își orientează deciziile referitoare la carieră, trai, principii, tehnici de înfrumusețare.

În consecință, ilustrațiile pe trup pot reprezenta un loc al regăsirii sinelui, un tărâm al refugiului în care mintea umană are frâu liber în a-și transpune apăsările sufletești de fiecare dată când simte că prosperitatea psihică suferă degradare, un “plasture” dezinfectant pe rana deschisă din interiorul corpului. Simultan, tatuajele sunt vizualizate ca un act artistic ce “pune în umbră” frumusețea naturală. De asemenea, ele pot fi privite ca o formă de înstrăinare față de forțele divine și totodată o alăturare în tabăra necuratului. Oricum le-am privi, tatuajele pot fi o formă de răzvrătire dar pot fi și o exprimare a designului grafic.

BIBLIOTECA ÎN ACȚIUNE

„Eu citesc, fă-o și tu!” - un eveniment din cadrul proiectului 4/4 Pentru Prieteni

Inspirați de gândurile remarcabilului activist american Dr. Martin Luther King, Jr.: „Întrebarea cea mai stringentă și importantă a vieții este: ce faci pentru ceilalți?”, împreună cu Ambasada Statelor Unite în România și Consiliile Americane pentru Educație Internațională am dedicat perioada 1- 10 aprilie, comunității și faptelor bune.

Cartea ne-a adus din nou împreună!

Pe 4 aprilie 2024, biblioteca Liceului Tehnologic „Constantin Brâncuși” Dej a fost locul unde magia cărților a prins viață și a adus laolaltă elevi din clasele IX-XI și cadre didactice pentru o activitate minunată: „Eu citesc, fă-o și tu!”, parte din proiectul de voluntariat „4/4 Pentru Prieteni”. Acest eveniment, organizat în parteneriat cu Ambasada Statelor Unite în România și Consiliile Americane pentru Educație Internațională, a fost o oportunitate de a ne adânci în lumea fascinantă a lecturii și de a încuraja și alți colegi să descopere bucuria cititului.

Ziua a fost una vibrantă, plină de emoție și energie. Atmosfera din bibliotecă era electrică: chipuri luminoase și voci fermecătoare răsunau printre rafturile încărcate de cărți, iar fiecare cititor aducea cu el un univers nou, gata să fie împărtășit. Fiecare pasaj citit, fiecare cuvânt rostit cu pasiune ne-a adus mai aproape unii de alții. Și nu erau doar cuvinte citite, erau destăinuirii, exemple de viață, argumente surprinzătoare care ne-au făcut să reflectăm mai profund asupra lumii din jurul nostru.

Am înțeles încă o dată, pe măsură ce ascultam cititorii, că lectura nu este doar o activitate plăcută, ci și una benefică, care ne dezvoltă imaginația, ne lărgeste orizonturile și ne ajută să înțelegem mai bine lumea și pe noi înșine. În plus, cărțile ne oferă un refugiu și ne învață lecții valoroase pe termen lung, dar și imediat. Cu fiecare pagină citită, învățăm mai mult și devenim mai buni, mai conștienți de tot ce se întâmplă în jurul nostru.

Ca voluntari ai lecturii, am dorit să atragem cât mai mulți colegi în acest univers al cărților și să le arătăm cât de frumoasă și captivantă poate fi lumea cititului. Am vrut să le demonstrăm că lectura nu este doar o activitate școlară impusă, ci o cale de a descoperi noi lumi, de a trăi noi aventuri și de a învăța mai multe despre noi înșine și despre ceilalți. De aceea, am invitat pe toți cei care nu erau încă convinși de beneficiile cititului să se alăture nouă și să facă un pas în lumea magică a cărților.

Gânduri...

F.A. – o elevă pasionată de lectură

„Îmi place să citesc de mică, așa că am fost super încântată când am aflat că se va organiza această activitate! Pentru mine, lectura a fost mereu o evadare din cotidian și o oportunitate de a trăi povești care mă fac să simt și să învăț. Împărtășind aceste momente cu colegii mei, am simțit că nu doar le arăt cărțile, dar și le deschid o lume nouă. Știu că poate părea greu la început, dar cititul îți oferă o libertate pe care nu o poți găsi altundeva. M-am simțit mândră să fiu parte din acest proiect, pentru că mi-am dorit ca și alții să înțeleagă ce mult îți poate schimba viața o carte bună. Sper că prin această activitate, am reușit să conving și pe alții să își ia un moment din zi pentru a citi!”

K.D. – un elev care nu a descoperit încă gustul lecturii

„Nu sunt un mare cititor, dar sincer, după ce am participat la această activitate, cred că voi încerca să citesc mai mult. M-am așezat la eveniment fără prea multe așteptări, dar m-a surprins cât de interesantă a fost atmosfera. Am ascultat câteva fragmente din cărți care m-au făcut să vreau să aflu mai multe. Fiecare lectură a avut ceva diferit, iar asta m-a atras. Deși nu obișnuiesc să citesc mult, am realizat că o carte poate să îți schimbe perspectiva asupra unei teme sau chiar asupra vieții. Mă gândesc serios să îmi aleg o carte pe care să o citesc și poate voi învăța să apreciez și eu lectura așa cum o fac mulți dintre colegii mei.”

L.N.- un elev care nu a mai fost în biblioteca școlii

„Am ajuns pentru prima dată în biblioteca școlii și sincer, am rămas uimit de cât de frumos arată! Este cu totul altceva față de ce mă așteptam. M-a impresionat că sunt doar cărți noi, toate achiziționate la sugestia elevilor (am aflat asta la activitate), iar rafturile sunt pline de titluri care te atrag imediat. Mobilierul este de un verde plăcut, care te face să te simți într-un spațiu liniștit și confortabil. Îmi place foarte mult că sunt flori, care aduc un aer proaspăt și natural în sală, și chiar jocuri educative și calculatoare. Mi se pare un loc perfect pentru a citi sau pentru a învăța într-un mod relaxant. Am realizat că biblioteca nu este doar un loc pentru studiu, ci și un loc unde poți să te simți bine, să te relaxezi și să te conectezi cu lumea cărților. Abia aștept să revin și să îmi aleg o carte pentru a începe o nouă aventură de lectură!”

„Eu citesc, fă-o și tu!” nu a fost doar o activitate de lectură sau de voluntariat, ci și o oportunitate de a ne conecta mai mult ca grup și de a împărtăși pasiunea pentru cărți. Este clar că lectura ne unește și că, atunci când citim împreună, ne învățăm unii de la alții și creștem împreună.

Cu siguranță, fiecare dintre noi va păstra în suflet acest moment și va continua să răspândească magia lecturii în jurul său.

**“În slujba florilor, cu bucurie” –
un eveniment din
cadrul proiectului
4/4 PentruPrieteni**

Pe 1 aprilie 2024, școala noastră a fost „invadată” de o explozie de culoare și energie pozitivă, în cadrul evenimentului „În slujba florilor, cu bucurie”, parte din proiectul „4/4 PentruPrieteni”. Și da, a fost al doilea an consecutiv în care am participat cu toții la această activitate minunată, plină de râsete, muzică și momente de neuitat!

Ziua a început cu multă voie bună – am pus mâinile la treabă, dar nu înainte de a ne înveseli cu muzică pe fundal și glume care ne-au făcut să râdem cu poftă. Florile noastre s-au bucurat de toată atenția și iubirea noastră! Le-am mutat în ghivece mai mari, le-am dat un pământ proaspăt, plin de nutrienți, și le-am șters frunzele cu grijă, de parcă ar fi fost cele mai prețioase plante din lume. Cu fiecare floare pe care o îngrijeam, zâmbeam mai mult și mai mult, iar atmosfera a fost cu adevărat magică!

Și, pentru că tot vorbim de magie, nu am uitat să plantăm și flori noi, care au adus o paletă și mai largă de culori. Școala noastră s-a transformat într-o oază verde, dar și într-un loc de bucurie, un loc care ne energizează și ne inspiră în fiecare zi. Florile au fost, cu siguranță, cele mai fericite plante din lume! Și nici noi nu am fost mai prejos – am râs, am glumit și am simțit că fiecare gest mic contează. A fost o adevărată sărbătoare a prieteniei și a spiritului de echipă!

Nu a fost doar o activitate de voluntariat, ci o zi în care am învățat că, atunci când lucrezi împreună, chiar și cele mai simple gesturi pot face o mare diferență. A fost o zi despre grijă față de natură, despre momente de distracție și despre cum, prin mici acțiuni, putem transforma locurile în care învățăm și creștem.

ACTIVITĂȚI CU ELEVII

Săptămâna „Școala Altfel” 2024

În perioada dedicată programului național „Școala Altfel”, elevii și cadrele didactice ale Liceului Tehnologic „Constantin Brâncuși” au participat la o serie de activități variate, care au avut rolul de a îmbogăți educația formală prin experiențe diferite, creative și pline de semnificație.

Experimentul Pitești” – Lecția de istorie din biblioteca liceului

Săptămâna „Școala Altfel” a oferit elevilor Liceului Tehnologic „Constantin Brâncuși” ocazia de a participa la o activitate cu totul specială: proiecția filmului documentar „**Experimentul Pitești**”, regizat de **Victoria Baltag**. Acest film, care tratează una dintre cele mai crude și controversate metode de reeducare practicate în închisorile comuniste din România, a reprezentat nu doar o experiență cinematografică puternică, ci și o lecție profundă de istorie și umanitate.

Evenimentul s-a desfășurat în biblioteca liceului, transformată pentru câteva ore într-un spațiu al confruntării cu trecutul. Tinerii au urmărit în liniște și cu profundă atenție filmul, a cărui intensitate emoțională a fost simțită de toți cei prezenți. După proiecție, regizoarea **Victoria Baltag** a răspuns întrebărilor adresate de elevi și cadre didactice, explicând motivele care au stat la baza realizării acestui proiect, dificultățile întâmpinate și mesajul pe care dorește să-l transmită noilor generații.

Dialogul care a urmat a scos la iveală curiozitatea, dar și maturitatea elevilor, interesați de trecutul României și de soarta celor care au trecut prin astfel de încercări. Filmul a trezit emoții intense, dar și reflecții despre libertate, demnitate, curaj și puterea memoriei. Activitatea a fost o adevărată lecție de viață, care a completat ideal spiritul educației alternative propus de „Școala Altfel”.

ACTIVITĂȚI CU ELEVII

Moment de suflet: întâlnirea cu Părintele Ioan Buftea

Una dintre cele mai emoționante activități desfășurate în cadrul Săptămânii „Școala Altfel” la Liceul Tehnologic „Constantin Brâncuși” a fost, fără îndoială, întâlnirea cu **Părintele Protopop Ioan Buftea**, o personalitate spirituală respectată în comunitatea locală. Evenimentul, desfășurat într-un cadru liniștit și primitor, a avut ca scop apropierea elevilor de dimensiunea spirituală a existenței, printr-un dialog sincer și profund.

Părintele a vorbit despre credință, iertare, responsabilitate personală și puterea de a depăși suferința, transmițând mesaje clare, dar blânde, despre valorile autentice ale vieții. Elevii au fost încurajați să își exprime gândurile și să adreseze întrebări, la care părintele a răspuns cu răbdare și înțelepciune, oferind nu doar informații, ci și confort sufletec.

Întâlnirea a avut o puternică încărcătură emoțională. Multe dintre intervențiile Părintelui Buftea au atins teme sensibile, precum sensul suferinței, rolul rugăciunii în viața unui adolescent, dar și importanța discernământului în alegerile de zi cu zi. Departe de a fi un discurs religios formal, discuția a fost una deschisă și caldă, în care tinerii s-au simțit ascultați, înțeleși și susținuți.

Această activitate a fost o ocazie rară de introspecție și apropiere de valorile spirituale, un timp de liniște și reflecție într-o lume grăbită. Multe dintre ideile împărtășite în această întâlnire au rămas în mintea și sufletul elevilor, care au simțit că au primit mai mult decât o simplă lecție – au trăit un moment de autentică îmbogățire sufletească.

Săptămâna „Școala Altfel” 2024

Ziua Internațională a Cititului Împreună (#ZICI)

ACTIVITĂȚI CU ELEVII

*Cititul ne aduce din nou
împreună*

Pe 1 februarie 2024, elevii liceului nostru au sărbătorit din nou **Ziua Internațională a Cititului Împreună (#ZICI)**, un moment așteptat cu bucurie și emoție, ce a devenit deja o tradiție literară în cadrul școlii noastre. Continuând povestea începută în anul precedent, ediția din acest an a fost una specială, pentru că ne-am bucurat de prezența carismaticului actor clujean **Bogdan Bob Rădulescu**, care a dat voce cărților și a deschis inimile celor prezenți.

Evenimentul s-a desfășurat, ca și în anii trecuți, în biblioteca școlii, care s-a transformat pentru două ore într-un spațiu viu al lecturii, dialogului și conexiunii autentice. Elevii noștri, împreună cu colegii de la Liceul Teoretic „Henri Coandă”, au citit pasaje din cărțile preferate, au împărtășit gânduri și au dezbătut idei care reflectă preocupările, aspirațiile și valorile generației lor.

Prezența invitatului special a adăugat un plus de farmec întâlnirii, iar intervențiile sale pline de umor, profunzime și căldură au creat o atmosferă în care zâmbetele și reflecțiile s-au împletit armonios.

A fost mai mult decât o simplă lectură – a fost o sărbătoare a cuvântului, a prieteniei și a curajului de a împărtăși.

Această ediție #ZICI a întărit încă o dată mesajul pe care îl transmitem cu fiecare pagină citită împreună: *Cititul unește minți și suflete.*

RECENZII DE CĂRȚI

Papillon - Henri Charriere

Papillon este o operă literară remarcabilă, ce poartă cititorul printr-un amalgam de aventuri, suspans și umanitate, într-o lume brutală și necruțătoare. Henri Charrière, cunoscut sub numele de Papillon, ne dezvăluie o poveste captivantă despre viața sa ca deținut în colonia penală din Guiana Franceză, în anii 1930.

În introducere, autorul ne introduce în lumea sa, prezentându-ne contextul social și personal, care l-a condus în închisoare. Cu o sinceritate tulburătoare, Charrière descrie viața în închisoare, dezvăluind detaliat condițiile grele și degradante, pe care deținuții erau nevoiți să le îndure. Totuși, chiar și în mijlocul suferinței, Papillon își păstrează demnitatea și determinarea de a-și recăpăta libertatea.

Acțiunea cărții este presărată cu încercări de evadare incredibile și aventuri pline de suspans. De la planuri elaborate și alianțe improbabile, până la confruntări cu sălbăticia naturii, fiecare capitol al cărții este plin de momente care te țin cu sufletul la gură. Charrière își construiește narativul cu măiestrie, aducând în prim-plan personaje memorabile și evenimente ce definesc spiritul de rezistență și dorința de libertate.

Protagonistul, Papillon, devine un simbol al rezistenței umane și al dorinței de a înfrunta sistemul nedrept și brutal. Carisma și forța sa interioară îl fac un personaj remarcabil, iar relatarea sa sinceră și plină de emoție te atrage și te captivează de la prima pagină până la ultima. În ciuda faptului că unele aspecte ale poveștii pot părea exagerate sau improbabile, impactul emoțional și povestea fascinantă a lui Papillon te țin conectat la firul narativ și te determină să îți dorești să afli mai mult despre călătoria sa. Cartea oferă o perspectivă unică asupra condițiilor din închisoare și a luptei umane pentru libertate și demnitate în mijlocul adversităților extreme.

Un aspect care ar putea fi criticat este abordarea subiectivă a autorului. Deși povestea lui Papillon este captivantă și oferă o perspectivă unică asupra experiențelor din închisoare, unele critici au remarcat că Henri Charrière ar fi putut să-și idealizeze propria poveste și să-și prezinte acțiunile într-o lumină favorabilă. Mai mult, există discuții cu privire la veridicitatea anumitor evenimente și detaliile povestite în carte, ceea ce poate să ridice semne de întrebare în privința credibilității relatării. Totuși, chiar și cu aceste posibile inconsecvențe, *Papillon* rămâne o lucrare literară captivantă și profundă, cu o valoare incontestabilă în ceea ce privește explorarea umanității și a dorinței de libertate în fața adversităților extreme.

Așadar, *Papillon* este o carte tulburătoare și profundă, care rămâne în mintea cititorului mult timp după ce a fost citită. Indiferent de interpretările critice asupra veridicității relatărilor sau a stilului de scriere, povestea lui Papillon merită, cu siguranță, să fie citită și apreciată pentru impactul său emoțional și pentru mesajul puternic pe care îl transmite despre perseverență și umanitate.

Alexandru Petrean

Tatuatorul de la Auschwitz – Heather Morris

„Dacă ești supraviețuitor,
datoria ta este să spui
povestea. Să nu lași lumea să
uite.”

„Tatuatorul de la
Auschwitz” spune povestea
adevărată a lui Lale Sokolov,
un tânăr evreu care ajunge
prizonier în lagărul de
concentrare de la Auschwitz-
Birkenau. Acolo, este ales să
fie tatuatorul celor care intrau
în infern – cel care le marca
pielea cu un număr, dar nu le
putea șterge speranța.

În mijlocul unei
realități inimaginabile, Lale
reușește nu doar să
supraviețuiască, ci și să
iubească. Întâlnirea cu Gita, o
altă prizonieră, aprinde o
scânteie de lumină în cea mai
întunecată perioadă. Dragostea
lor devine o formă de
rezistență în fața urii.

Această carte nu este
ușor de citit – și nici nu ar
trebui să fie. Însă este necesar
să fie citită.

Pentru că ne amintește
ce înseamnă să fii om. Ce
înseamnă curajul. Și mai ales,
ce înseamnă să nu uiți.

Dacă intri în bibliotecă
și o vezi pe raft, nu ocoli
această carte. Deschide-o!
Citește-o! Las-o să te
marcheze! Așa cum Lale a
marcat numerele pe piele,
cartea aceasta va lăsa o
amprentă în sufletul tău.

Bujor Lidia

Seria Arcul Secerii (Secera, Tunetul, Toll) – Neal Shusterman

Neal Shusterman este un
scriitor american de ficțiune pentru
tineri. Pe lângă numeroasele sale cărți
pentru adolescenți, a scris romane, non-
ficțiune și scenarii pentru televiziune,
fiind distins cu numeroase premii de
specialitate.

Seria *Arcul Secerii (Secera,
Tunetul, Toll)* s-a bucurat de cel mai
mare succes și a venit ca un răspuns la
seriile distopice (Jocurile foamei,
Divergent, Al 5-lea val).

În aceste cărți se vorbește
despre o lume perfectă, în care nu
există foamete, sărăcie, boli sau
moarte.

La prima vedere, ideea în sine
este bună, dar se ivește pericolul
suprapopulării. Pentru a înlătura acest
singur aspect negativ, se creează o
armată de așa numite Seceri, care aleg
cine, câți, cum și unde să moară pentru
a păstra echilibrul numeric.

Există și o entitate
supervizoare, o inteligență artificială
care e numită Tunetul și care intervine
doar atunci când Secerile nu respectă
un cod strict în acțiunile lor.

Urmărind firul poveștii care îi
are în centrul acțiunii pe doi adolescenți
ucenici, Citra și Rowan, se va
desprinde treptat ideea că
„perfecțiunea” acestei lumi este departe
de a fi ceea ce pare.

Dincolo de aspectele de
principiu pe care le evocă narațiunea,
întreaga serie este despre lupta pentru
prietenie, dragoste, compasiune.

Este o lectură care te ține
conectat și care nu îți lasă nici o
bănuială asupra finalului poveștii.

Nadia Berar

EDUCAȚIE ȘI ȘTIINȚĂ

Modelarea 3D, aplicată în medicină, oferă o gamă largă de beneficii, de la planificarea chirurgicală la producția dispozitivelor medicale personalizate.

Folosind scanare 3D și modelare, se pot crea modele anatomice precise pentru training medical, simularea intervențiilor chirurgicale și producția de proteze personalizate.

Mai precis, modelarea 3D în medicină contribuie la:

- **Planificarea chirurgicală:**
Permite analizarea complexă a structurilor anatomice, simularea intervențiilor și planificarea precisă a procedurilor.
- **Prototiparea dispozitivelor medicale:**
Ajută la dezvoltarea și testarea prototipurilor de dispozitive medicale, îmbunătățind eficiența și siguranța.
- **Personalizarea producției de proteze:**
Face posibilă crearea de dispozitive protetice adaptate nevoilor individuale ale pacienților, prin scanarea 3D a zonei afectate și modelarea personalizată.
- **Revoluționarea studiului anatomic:**
Permite studii detaliate ale anatomiei, înlocuind, în unele cazuri, metodele tradiționale, precum anatomia pe cadavre.

MODELAREA 3D APLICATĂ ÎN MEDICINĂ

- **Revoluționarea stomatologiei:**

În stomatologie, modelarea 3D ajută la diagnostic, planificarea tratamentelor protetice și ortodontice, prin utilizarea sistemelor digitale.

- **Evoluții privind printarea 3D:**

Tehnologiile de imprimare 3D, utilizate în combinație cu modelarea 3D, permit producerea de prototipuri, dispozitive medicale personalizate și chiar organe artificiale.

Inf. prof. Badiu Gabriel Adrian

EDUCAȚIE ȘI ȘTIINȚĂ

TEHNOLOGIA CUANTICĂ

Tehnologia cuantică se referă la utilizarea principiilor mecanicii cuantice pentru a dezvolta noi tehnologii și aplicații. Aceasta include calculatoarele cuantice, care folosesc qubiți pentru a efectua calcule, și alte tehnologii bazate pe proprietăți cuantice ale materiei, cum ar fi suprapunerea și inseparabilitatea.

Pe scurt, tehnologia cuantică se bazează pe: teoria cuantică:

- **Mecanica cuantică:**

Teoria care descrie comportamentul materiei și energiei la nivel atomic și subatomic.

- **Qubiți:**

Unități de informație cuantice care pot exista în mai multe stări simultan, spre deosebire de biții clasici care pot fi doar 0 sau 1.

- **Suprapunere:**

Un principiu al mecanicii cuantice care permite unui qubit să fie în mai multe stări simultan.

- **Inseparabilitate (entanglement):**

O legătură strânsă între două sau mai multe qubiți, astfel încât starea unuia afectează starea celuilalt, indiferent de distanța dintre ei.

Aplicații ale tehnologiei cuantice:

- **Calculatoarele cuantice:**

Pot rezolva probleme complexe care sunt imposibil de rezolvat de calculatoarele clasice, cum ar fi optimizarea, simularea moleculară și criptografia.

- **Senzori cuantici:**

Pot măsura proprietăți fizice cu o precizie extrem de mare, cum ar fi câmpurile magnetice, accelerația și gravitația.

- **Materiale cuantice:**

Pot fi utilizate pentru a crea noi materiale cu proprietăți îmbunătățite, cum ar fi superconducția la temperaturi mai ridicate.

- **Criptografia cuantică:**

Permite transmiterea informațiilor într-un mod extrem de sigur, bazat pe principiile mecanicii cuantice.

Dezvoltarea tehnologiei cuantice este un domeniu în continuă evoluție, cu potențialul de a transforma numeroase aspecte ale vieții noastre, de la modul în care calculăm la modul în care comunicăm și descoperim noi materiale.

Material cules de prof. ing. Badiu Ginela

ȘTIRI ȘI EVENIMENTE LICEALE

OLIMPIADE ȘI CONCURSURI ȘCOLARE

În perioada 26-30 aprilie 2024, elevii Liceului Tehnologic "Constantin Brâncuși" au reprezentat județul Cluj la faza națională a **Olimpiadei disciplinelor din a.c. Tehnologii**, pentru domeniul Mecanică - la Pitești, jud. Argeș și pentru domeniul Construcții și instalații - la Oradea, jud. Bihor.

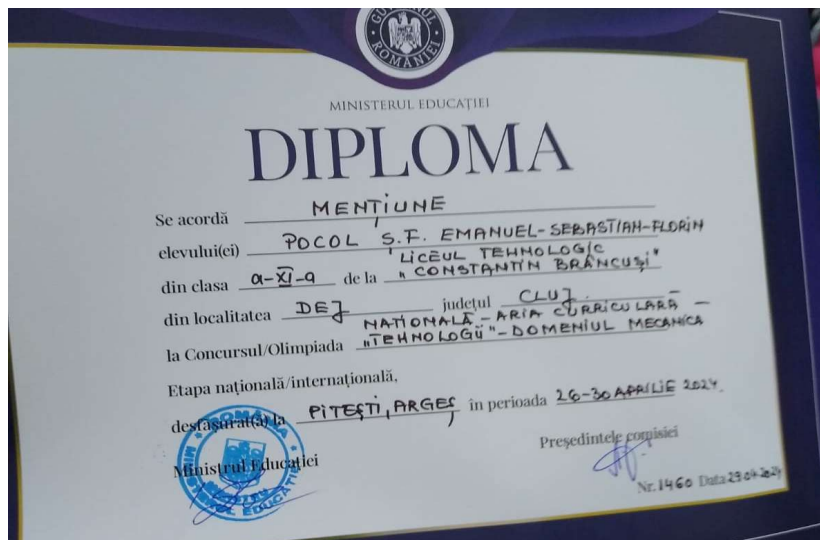
OLIMPIADA 2024- FAZA NAȚIONALĂ

Rezultatele obținute de elevii noștri la Olimpiada disciplinelor din a.c. Tehnologii - Faza Națională 2024 au fost remarcabile:

PREMIUL III ȘI MENȚIUNE!

Concurenții au fost cei mai buni elevi din fiecare județ, pentru fiecare domeniu și rezultatele obținute de elevii LTCB ne onorează!

• Premianții noștri, **MOLDOVAN DANIELA MARIA** și **POCOL EMANUEL SEBASTIAN**, au fost susținuți în pregătire de profesorii ingineri ai liceului!

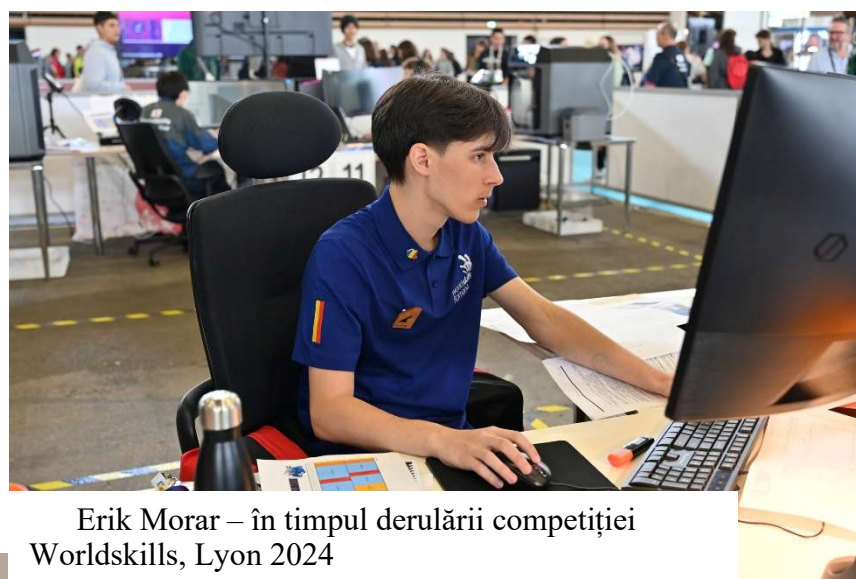
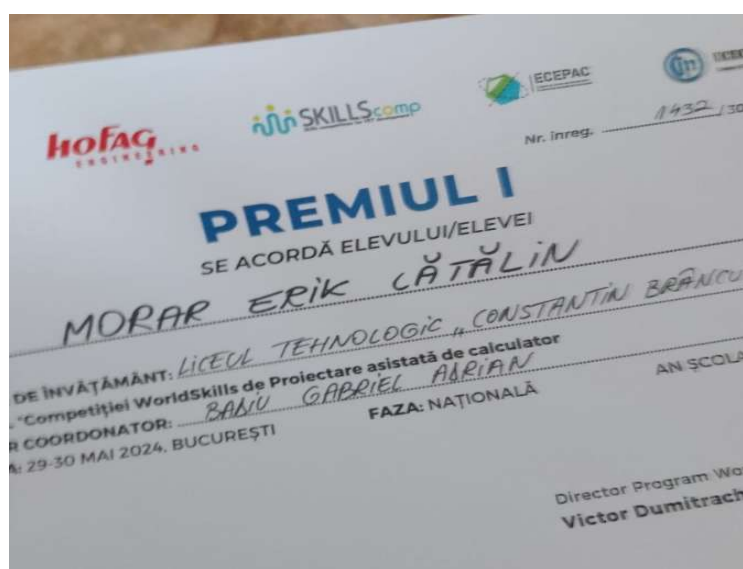
PERFORMANȚĂ REMARCABILĂ - calificare la concursul **WORLDSKILLS - faza internațională, Lyon 2024!**

Elevul **MORAR ERIK CĂTĂLIN** a obținut **LOCUL 1** la faza națională a concursului **WORLDSKILLS - Proiectare Asistată de Calculator - mai 2024** și **calificarea la etapa internațională!**

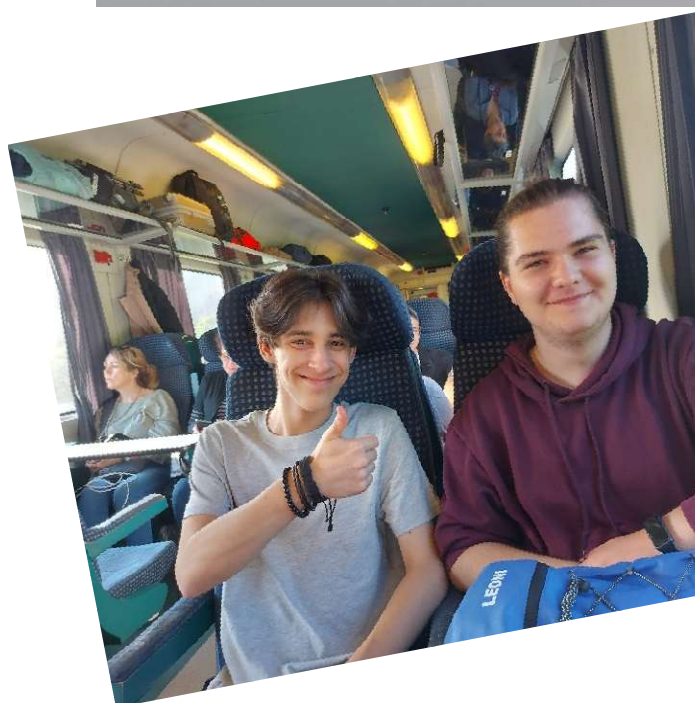
Elevul **POCOL EMANUEL SEBASTIAN FLORIN** a obținut un punctaj foarte bun (locul 4 la faza națională WorldSkills) fiind la un pas de podium. Profesorii care i-au îndrumat și susținut au fost: **BADIU GABRIEL ADRIAN** și **BADIU GINELA**.

MORAR ERIK CĂTĂLIN, elev în clasa a XI-a B/ specializarea "Tehnician proiectant CAD", a beneficiat de o pregătire intensivă pentru a reprezenta cu succes România la etapa internațională **WORLDSKILLS - Lyon 2024** Franța.

Participarea la această competiție este **cofinanțată prin programul Erasmus+**, Acreditarea Erasmus VET nr. 2024-1-RO01-KA121-VET-000204311 deținută de **Fundația WorldSkills România**.

Erik Morar – în timpul derulării competiției Worldskills, Lyon 2024

Premierea elevului nostru la faza națională a concursului **WORLDSKILLS**

În cadrul concursului **WORLDSKILLS-Lyon 2024**, Erik a avut de parcurs probe ce utilizează un software specializat pentru a crea imagini 2D, 3D și animații ale proiectelor de producție, de la construcția de nave la industria aerospațială. Partea cea mai spectaculoasă din probele parcurse de Erik este cea de *Reverse Engineering*. Aceasta constă în primirea unei piese complexe în format fizic, scanarea acesteia cu ajutorul unui scanner 3D Shining și transformarea norului de puncte în suprafețe. Rezultatele se importă apoi într-un software specializat tip Inventor, apoi sunt transformate în solizi, se modelează, după care se realizează desenul de execuție al piesei, în care sunt introduse toate datele de fabricație.

Pregătirea elevului **Morar Erik** a fost susținută de **ing. Badiu Gabriel**, profesor al liceului LTCB și de **ing. Gheorghe Cazan-Hofag Engineering S.R.L.**

Olimpiada Națională a Sportului Școlar - OINĂ**Echipa de oină fete a Liceului Tehnologic “Constantin Brâncuși” Dej a obținut Locul 1 la etapa județeană și Mențiune la Etapa Națională-Oină !**

În perioada 22 – 24 Mai 2024 a avut loc în localitatea Râmnicu Sărat, județul Buzău, etapa națională la oină fete/nivel liceal, din cadrul Olimpiadei Naționale a Sportului Școlar. La această competiție au participat 10 echipe din diferite județe ale țării. A fost o competiție foarte frumoasă, cu un nivel ridicat de joc, cu meciuri spectaculoase decise la ultima “bătaie” sau ultima jucătoare aflată pe “culoarul de ducere” sau “întoarcere”.

Echipa OINĂ fete a liceului nostru a avut următoarele rezultate: 2 victorii, 2 meciuri terminate la egalitate și 3 înfrângeri, obținând MENȚIUNE la ETAPA NAȚIONALĂ.

Componenta echipei de oină fete a Liceului Tehnologic “Constantin Brâncuși” Dej: **Medan Denisa, Gheolai Timeia, Purdea Alina, Man Cristina, Lingurar Crucia, Ciceovan Ioana, Molnar Andreea.**

Profesor antrenor: **Gall Francisc Daniel**

Echipa de oină băieți a Liceului Tehnologic “Constantin Brâncuși” Dej a obținut Locul 1 la etapa județeană și Mențiune la Etapa Națională-Oină !

În perioada 10 – 12 Mai 2024 a avut loc la Roman, județul Neamț, etapa națională la oină băieți/nivel liceal, din cadrul Olimpiadei Naționale a Sportului Școlar. La această competiție au participat cele mai bune 8 echipe de oină din țară, iar după înfruntări extrem de spectaculoase echipa liceului nostru s-a clasat pe un onorant loc IV/MENȚIUNE, obținând 4 victorii, un meci terminat la egalitate și 2 înfrângeri.

Componenta echipei Liceului Tehnologic “Constantin Brâncuși” Dej: **Tecar Alin, Bîlc Gabriel, Medan Adrian, Motogna Andrei, Teocan Andrei, Tecar Florin, Săvan Tinu și Diaconu Abel.**

Profesor antrenor: **Gall Francisc Daniel**

DOTAREA ATELIERELOR ȘCOALĂ

În luna martie 2024 a avut loc finalizarea unei noi investiții prin proiectul POR - ”Îmbunătățirea infrastructurii educaționale a Liceului Tehnologic Constantin Brâncuși, Dej, în vederea creșterii gradului de participare la învățământul profesional și tehnic”, investiție de care vor beneficia cei peste 500 elevi ai liceului și cadrele didactice.

Proiectul realizat de **Primăria Municipiului Dej** și finanțat prin Programul Operațional Regional 2014-2020, are o valoare de **10.974.304 lei (2,2 milioane euro)**.

La scrierea proiectului au contribuit semnificativ cadrele didactice ale liceului, membrii a.c. „Tehnologii” (ingineri și economiști) - coordonați de responsabilul a.c, prof. Badiu Gabriel și susținuți de directorul liceului , prof. Ilieș Teodor.

În cadrul proiectului s-au realizat următoarele lucrări:

- Modernizarea clădirii Atelier – 8 ateliere, 5 cabinete, vestiare pentru elevi, sala profesorală, grupuri sanitare
- Modernizarea clădirii Centrală termică
- Echiparea clădirii Atelier cu echipamente și dotări specifice specializărilor liceului tehnologic
- Eficientizarea energetică a clădirii prin echiparea cu aparate de iluminat LED, respectiv prin echiparea cu o microcentrală în condensatie cu randament ridicat
- Utilizarea unor soluții alternative de producere a energiei, prin echiparea imobilului cu panouri fotovoltaice pentru producerea energiei electrice
- Adaptarea infrastructurii pentru utilizarea de către persoane cu dizabilități prin amenajarea unei rampe din beton, montarea de uși batante de acces la nivelul parterului, echiparea cu elevator pentru transport pe scări, achiziționarea de bancuri de lucru reglabile, birouri pentru cărucior rulant, scaune evacuare persoane cu dizabilități, dulapuri vestiare
- Creșterea gradului de confort și siguranță prin echiparea infrastructurii cu instalații specifice de reziliență la dezastru

Primarul municipiului Dej, inginer Morar Costan, a afirmat:

”Prin reabilitarea clădirilor, dotarea cu mobilier și echiparea completă a atelierelor și spațiilor de învățare, investiția din cadrul atelierelor Liceului Tehnologic „Constantin Brâncuși” oferă condiții moderne de pregătire practică elevilor liceului. Investiția este completată de un alt proiect pe care îl implementăm în cadrul liceului, care vizează reabilitarea tuturor clădirilor instituției de învățământ, astfel încât la finalul ei, să oferim spații moderne de învățare și pentru desfășurarea orelor de curs, iar elevii și cadrele didactice, să beneficieze de condiții optime atât pentru pregătirea teoretică cât și practică.”

CURIOZITĂȚI

MARELE ZID CHINEZESC

Marele Zid Chinezesc este o minune a lumii, extinsă pe peste 21.000 km, construită pe parcursul a secole pentru a apăra China de invadatori. Deși nu este vizibil din spațiu cu ochiul liber, zidul este faimos pentru legende, materiale unice (inclusiv orez lipicios) și treptele inegale care fac vizitarea dificilă.

10 curiozități despre acest monument istoric pe care nu le-ai învățat la orele de istorie:

1. Prima și ultima construcție (secolul VII î.Hr. - 1878)

Există o concepție greșită că Marele Zid Chinezesc a fost construit la ordinul împăratului Qin Shi Huang (259 – 210 î.Hr), dar nu este o informație adevărată. Construcția a început acum 2.700 de ani în perioada de primăvară și toamnă (770 – 276 î. Hr). Ultima construcție a fost realizată în 1878 în timpul dinastiei Qing.

2. Construcția nu este un zid ci un ansamblu de pereți

De fapt, nu există un singur zid, ci o mulțime de pereți. Este o rețea defensivă formată din mai multe ziduri și forturi construite în perioade istorice diferite. În unele locuri, zidul se dublează sau chiar se triplează.

3. Proiectul zidului s-a născut datorită unui zvon

Împăratul Qin Shi Huang este adesea numit inițiatorul Marelui Zid. De fapt, el a fost cel care a comandat prima dată conectarea secțiunilor separate de zid construite de statele anterioare. Decizia pentru construcția acestui proiect uriaș a fost luată din cauza unui zvon potrivit căruia Qin va fi răsturnat de pe tron de nomazii din nord. Auzind acest lucru, împăratul a fost atât de înspăimântat încât a emis imediat un ordin de a uni zidurile și de a le extinde pentru a păzi granița de nord.

4. Nu a fost construit pentru a învinge mongolii

Construcția zidului a început în secolul al VII-lea î.Hr. și a fost legată pentru prima oară de o linie defensivă în jurul anului 210 î.Hr., cu mult mai înainte ascensiunii mongolilor în secolul al XI-lea d.Hr. Scopul inițial a fost să se apere împotriva incursiunilor triburilor nomade din nord care trăiesc în Mongolia de astăzi și în nordul Chinei.

5. Poate fi văzut din spațiu?

La începutul secolului al XIX-lea, imensa întindere a Zidului a dat naștere unui zvon că ar putea fi văzut de pe lună cu ochiul liber. De fapt, este invizibil din spațiu. Posibilitatea de a observa peretele cu ochiul liber din spațiu este egală cu aceea de a vedea un păr de la doi kilometri distanță.

6. 1/3 din Zid a dispărut

Marele Zid Chinezesc într-o continuă schimbare, dispăre din an în an. E clar că secțiunile bine întreținute precum Badaling sunt doar câteva excepții rare. Multe părți ale zidului se află în stare de disperare și sunt în pericol de a fi pierdute din cauza intemperțiilor fizice și a activităților umane. Vandalismul uman este principala amenințare. Conform statisticilor UNESCO, aproape o treime din ziduri au dispărut deja.

7. Zidul este numit „cel mai lung cimitir din lume”

În 2500 de ani de construcție a acestui proiectului masiv, au fost folosiți peste 1.000.000 de muncitori, civili, soldați și condamnați - o pedeapsă specială pentru criminalii condamnați în timpul dinastiilor Qin (221 - 207BC) și Han (202BC - 220AD). Se estimează că în jur de 400.000 de constructori au murit, iar despre unii se spune că sunt îngropați în pereții zidului. Nu vă faceți griji! Până în prezent, nu există dovezi reale care ar confirma sau infirma acest lucru.

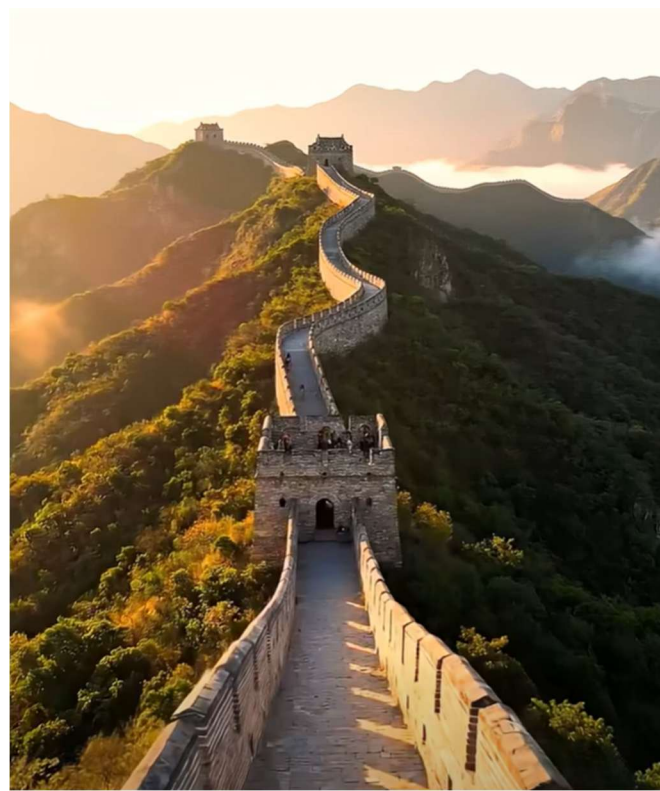
8. Ce rol mai are astăzi Marele Zid?

Anual zidul este vizitat de milioane de turiști din întreaga lume, fiind o mare afacere turistică. A intrat sub protecție guvernamentală în 1952 iar din 1987, Marele Zid a fost inclus de UNESCO pe lista Patrimoniului Cultural Mondial.

Se estimează că de când autoritățile comuniste i-au sesizat importanța, circa un milion de soldați chinezi au efectuat stagiul militar ca gărzi ale Zidului.

Există un maraton care se desfășoară de-a lungul Zidului în care concurenții trebuie să urce și 3700 de trepte.

Traseul lung și sinuos al zidului, despre care chinezii spun că aduce cu forma unui dragon, a fost străbătut în totalitate de trei ori de către scriitoarea româncă Julia Maria Cristea. Este singura noastră compatrioată care se poate lăuda cu o asemenea performanță.

Surse:

- travelchinaguide.com;
- Wikipedia;
- ziare.com
-

TOP 5 MATEMATICIENI AI LUMII

1. EUCLID (365-300 îHr)

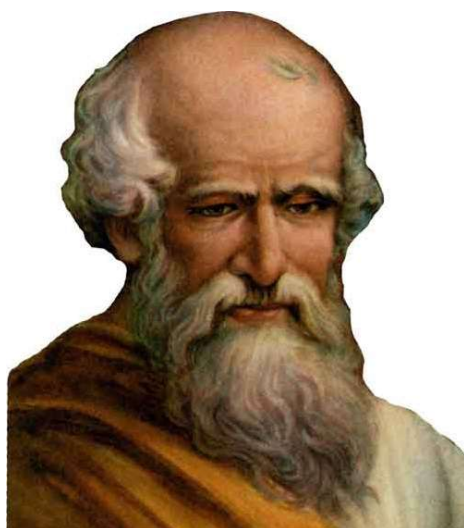
Euclid, cunoscut și ca „Părintele Geometriei”, a pus bazele geometriei Euclidiene. Tratatul „Elementele” al lui Euclid a fost timp de mai mult de 2.000 de ani principala carte după care s-a învățat geometria.

2. PITAGORA (circa 570-495 îHr)

Filosof și matematician grec, originar din insula Samos, a fost întemeietorul pitagorismului, care pune la baza întregii realități, teoria numerelor și a armoniei.

3. ARHIMEDE

Deși este privit adesea ca proiectant de dispozitive mecanice, Arhimede a adus contribuții importante și în domeniul matematicii. El a folosit metoda epuizării complete pentru a calcula aria unui arc de parabolă prin sumarea unei serii infinite, precum și calculul aproximativ al numărului π cu o acuratețe remarcabilă pentru acele timpuri. De asemenea a definit spirala care-i poartă numele, formule de calcul a volumelor și al suprafețelor corpurilor de revoluție, precum și un sistem ingenios de exprimare a numerelor foarte mari.

4. HYPATIA DIN ALEXANDRIA (360? – 415)

A fost un geniu și, pentru multe tinere, a devenit o inspirație și le-a încurajat să-și urmărească visele. În istoria Alexandriei, ea a fost ultimul matematician celebru. A editat tratatul „Elementelor” al lui Euclid, versiunea sa rămânând apoi standard pentru mulți ani.

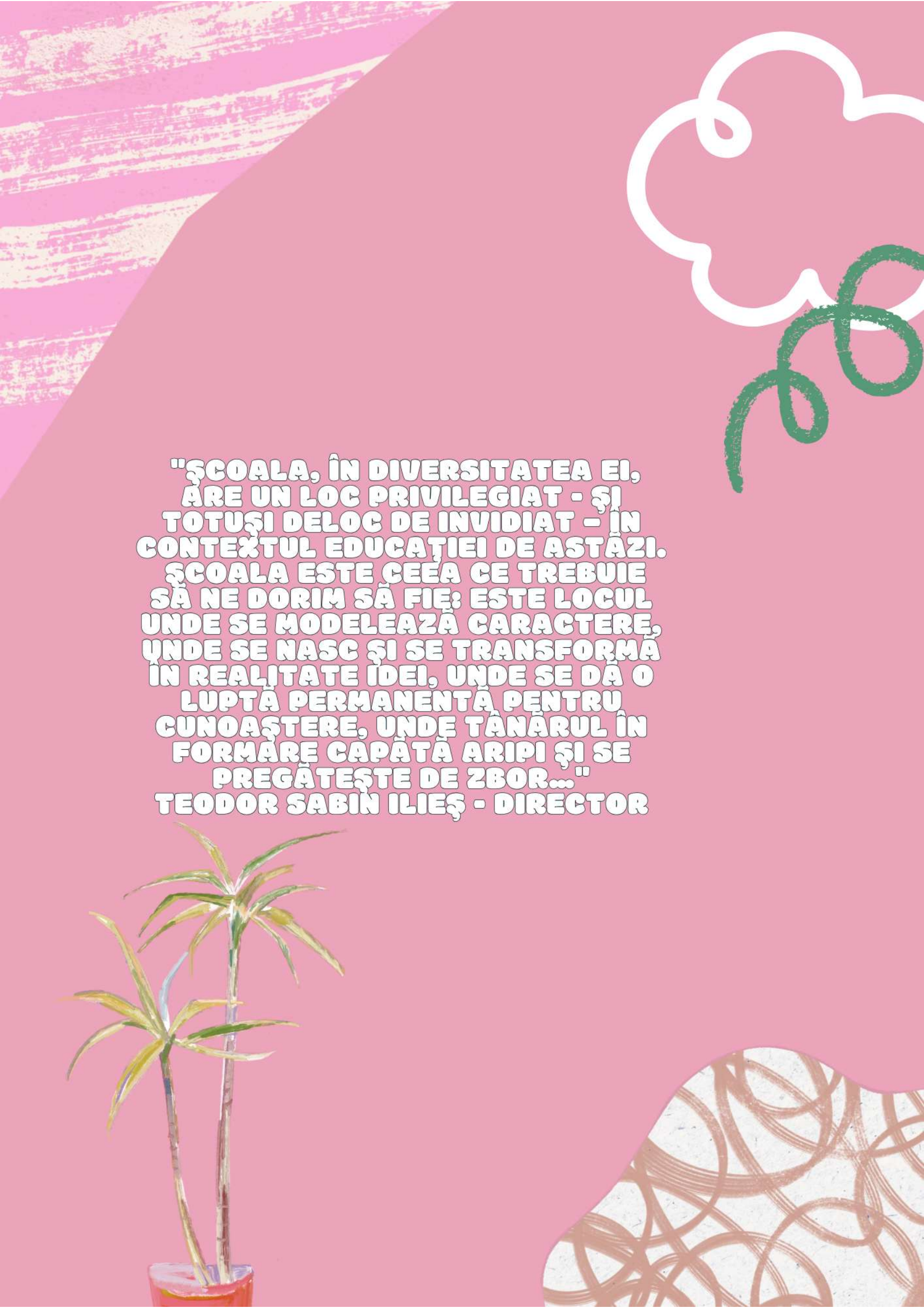
5. LEONHARD EULER (1701 – 1783)

Cu 900 de cărți publicate, Euler deține titlul de cel mai prolific matematician. Euler a lucrat în aproape toate ramurile matematicii, printre care geometrie, calcul infinitesimal, trigonometrie, algebră și teoria numerelor.

Sursa :

https://ro.wikipedia.org/wiki/List%C4%83_de_matematicieni

**"ȘCOALA, ÎN DIVERSITATEA EI,
ARE UN LOC PRIVILEGIAT - ȘI
TOTUȘI DELOC DE INVIDIAT - ÎN
CONTEXTUL EDUCAȚIEI DE ASTĂZI.
ȘCOALA ESTE CEEA CE TREBUIE
SĂ NE DORIM SĂ FIEM: ESTE LOCUL
UNDE SE MODELEAZĂ CARACTERE,
UNDE SE NASC ȘI SE TRANSFORMĂ
ÎN REALITATE IDEI, UNDE SE DĂ O
LUPTĂ PERMANENTĂ PENTRU
CUNOAȘTERE, UNDE TÂNĂRUL ÎN
FORMARE CAPĂTĂ ARIPI ȘI SE
PREGĂTEȘTE DE ZBOR..."**
TEODOR SABIN ILIEȘ - DIRECTOR

